

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Beaty Miničovej a členov JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci navrhovateľa **JUDr. A. H., F. X. K.**, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. F. S. s.r.o., Z. X. B., proti odporcovi **JUDr. J. D., P. X. B.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu C. spotrebné družstvo v konkurze, H. X. P., IČO: X. zast. JUDr. K. P., advokátom C. X., P., **o určenie pravosti pohľadávky vo výške 45 041,59 € (1 356 923,- Sk)**, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. 11. 2008 č. k. 5Cbi 61/06-103 v opravenom znení z 13. 01. 2009 č. k. 5 Cbi 61/06-118 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. 01. 2009 č. k. 5Cbi 61/06-116, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. 11. 2008 č. k. 5Cbi 61/06-103 v opravenom znení zo dňa 13. 01. 2009 č. k. 5 Cbi 61/06-118 **p o t v r d z u j e .**

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. 01. 2009 č. k. 5Cbi 61/06-116 **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 05. 11. 2008 č. k. 5Cbi 61/06-103 v opravenom znení zo dňa 13. 01. 2009 č. k. 5 Cbi 61/06-118 rozhodol tak, že žalobný návrh zamietol a navrhovateľa zaviazal uhradiť odporcovi na účet právneho zástupcu trovy konania vo výške 16 913,- Sk. Uviedol, medzi spoločnosťou J. spotrebné družstvo, P. a navrhovateľom bola uzavretá zmluva o poskytovaní právnej pomoci, predmetom ktorej je poskytovanie právnej pomoci advokátom klientovi. V článku I. bod 1 a) b) c) d) a e) si zmluvné strany dohodli režim poskytovania právnej pomoci. V článku III, predmetnej zmluvy sa účastníci zmluvy dohodli na tom, že odporca uhradí navrhovateľovi odmenu za poskytovanie právnej pomoci dohodnutú podľa ust. § 2 a nasl. vyhl.č.163/2002 Zb. a na podielovej odmene vo výške 10 % z hodnoty nehnuteľností, ktoré zostanú vo vlastníctve klienta po právoplatnom ukončení sporov uvedených v článku I. bodu 1 Zmluvy. Jednalo sa o spory vedené pod sp. zn. 11Cb 157/00, 5Cb 785/00, 5Cb 601/99, 16Cb 469/99 a 11 Cb 114/00. Navrhovateľ vyfakturoval odmenu za poskytnutie právnej pomoci v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11 Cb 157/00 v zmysle zmluvy zo dňa 10.6.2002. Pred vyhlásením konkurzu bolo konanie pod sp. zn. 1Cb 157/00-48, o určenie neplatnosti nepeňažného vkladu, a to nehnuteľnosti zapísanej na LV č.X. súpisné číslo X., parcela č.X., kat. úz. Ť. ukončené ku dňu 13. 01. 2004, zastavením konania, z dôvodu litispendencie (§ 83 O. s . p. prekážky skôr začatej veci, vedenej pod sp. zn. 5Cb 601/99, a toto konanie ku dňu rozhodnutia, ukončené nebolo). Konanie vedené pod sp. zn. 5Cb 785/00, označené v článku I. bod b) v zastúpení JUDr. P. K. advokátom, R. K., nie navrhovateľom, bolo ku dňu 2.5.2005 ukončené zastavením konania z procesných dôvodov. Konanie vedené pod sp. zn. 5Cb 601/99, označené v článku I. bod c) Zmluvy na základe zistenia súdu, nebolo právoplatne ukončené. Konanie vedené pod sp. zn. 16Cb 469/99, o určenie neplatnosti zmlúv, o vysporiadanie vyrovnacieho podielu, bolo zastavené v čase, keď už na spoločnosť C. P. bol vyhlásený konkurz a za spoločnosť vystupovala JUDr. J. D. – SKP, pričom k ukončeniu sporu prišlo na základe uzatvorenia súdneho zmieru, bez zastúpenia navrhovateľa. Po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka

C. spotrebné družstvo P. si navrhovateľ konkurznou prihláškou prihlásil do konania sumu 1 356 923,- Sk ako pohľadávku I. triedy, ktorá mala vzniknúť z titulu uzatvorenej Zmluvy o právnej pomoci zo dňa 10. 06. 2002 ako 10 % z hodnoty nehnuteľností, ktoré ostanú vo vlastníctve úpadcu po právoplatnom ukončení sporov označených v článku I. bod 1. Súd mal na základe vykonaného dokazovania nesporne zistené, neboli ku dňu vystavenia a prihlásenia prihlášky vo výške 1 356 923,- Sk splnené podmienky na uznanie pohľadávky navrhovateľa ako nároku, ktorý mal vzniknúť vo výške 10 % z hodnoty nehnuteľnosti zapísanej na LV č.X., Správy katastra K., kat. úz. Ť. Navrhovateľ nepreukázal, že jeho úkonmi v rámci poskytovania právnych služieb by prišlo k úkonom, určením ktorých je vlastníctvo k nehnuteľnosti zapísanej na LV č.X. Správy katastra K., kat. úz. Ť. zapísané na parcele č.X., a teda, že by mu malo vzniknúť právo na priznanie odmeny 10 % z ceny nehnuteľnosti, ktorú taktiež v konaní nepreukázal. Na základe uvedeného súd žalobný návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods.1 O. s. p.

Proti rozsudku sa odvolal navrhovateľ a žiadal jeho zmenu z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v čl. III ods.1 zmluvy o PPP sa zmluvné strany vzájomne dohodli na podielovej odmene vo výške 10 % z hodnoty nehnuteľností, ktoré zostanú vo vlastníctve klienta po právoplatnom ukončení sporov, ktoré sú uvedené v čl. I ods.1 zmluvy. Podielovú odmenu bol klient povinný zaplatiť vždy do troch dní od právoplatnosti ukončenia toho ktorého sporu. Zdôraznil, že práva a povinnosti dohodnuté zmluvnými stranami v zmluve o PPP mali byť prvostupňovým súdom interpretované s prihliadnutím na celú zmluvu. Použité jazykové výrazy nemôžu pôsobiť oddelene od kontextu zmluvy, ale treba ich chápať ako neoddeliteľnú súčasť jej uceleného obsahu. V dôsledku toho jednotlivé zmluvné ustanovenia treba vykladať so zreteľom na účel, cieľ a zámer zmluvných strán vyplývajúcich z komplexného znenia zmluvy o PPP. Prvostupňový súd postupoval pri interpretácii zmluvy v rozpore s § 266 ods.1 Obch. zák., keď jej obsah posúdil na základe jazykového významu použitých slov a nie primárne podľa vôle zmluvných strán. Prvostupňový súd postupoval *contra legem*, keď znenie čl. III. ods.1 zmluvy o PPP (po právoplatnosti ukončení sporov) izoloval od ostatného obsahu zmluvy a skutočnej vôle zmluvných strán a vôbec pritom neskúmal

význam čl. III ods.1 zmluvy (po ukončení toho ktorého sporu) pre vznik nároku navrhovateľa na zaplataenie podielovej odmeny. Poukázal na to, že zmluvné strany v čl. III. ods.1 zmluvy dohodli iba spôsob výpočtu výšky podielovej odmeny. Prvostupňový súd sa dopustil tak logickej chyby, keď dovodil, že predtým článkom bola zároveň dohodnutá splatnosť, resp. podmienky vzniku nároku navrhovateľa na zaplataenie podielovej odmeny (po právoplatnom ukončení sporov). Medzi jednotlivými ustanoveniami zmluvy v zásade neexistuje vzťah subordinácie, tzn., že význam určitých ustanovení je pre výklad ostatných ustanovení rovnaký, bez ohľadu na to, v akom poradí sú v zmluve uvedené. V prípade rozporu medzi zmluvnými ustanoveniami upravujúcimi totožnú otázku (nárok na zaplataenie podielovej odmeny), však majú prednosť ustanovenia upravujúce konkrétny spôsob riešenia tejto otázky pred všeobecnejšou úpravou (totožne napr. UNIDROIT Zásady medzinárodných obchodných zmlúv. IURA EDITION, Bratislava 1996, s.92). Konkrétny spôsob platenia podielovej odmeny upravuje čl. III. ods.1, podľa ktorého bol odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi podielovú odmenu do troch dní od skončenia konkrétneho sporu. Záver súdu prvého stupňa o tom, že žalobcovi mal vzniknúť nárok na zaplataenie podielovej odmeny až po ukončení všetkých sporov je v rozpore so skutočným obsahom dohody zmluvných strán. Poukázal tiež na to, že pred uzavretím zmluvy o PPP úpadca vyhlásením o nepeňažnom vklade urobeným formou notárskej zápisnice N 98/99, NZ 95/99, ktorá bola spísaná dňa 10. 03. 1999 vložil nehnuteľnosť, nachádzajúcu sa v k. ú. Ť. zapísanú na LV č. X. Správy katastra K., stavba so súp. č. X. na parc. č. X. – veľkokapacitná predajňa potravín na ul. B. v Košiciach do obchodnej spoločnosti J. a.s., H. P., IČO: X. (dcérska spoločnosť úpadcu). Platnosť tohto právneho úkonu ako aj právnych úkonov naväzujúcich na realizáciu nepeňažného vkladu boli treťou osobou napadnuté v piatich konaniach, v ktorých úpadca vystupoval ako žalovaný. Úpadca požiadal žalobcu, aby ho v identifikovaných konaniach právne zastupoval a mal právny záujem na tom, aby v konaniach bol úspešný, teda aby tieto boli zastavené, resp. jednotlivé žaloby zamietnuté. Úpadca sa nespochybniteľne snažil platnosť nepeňažného vkladu zo dňa 10. 03. 1999 právne obhájiť a nechcel sa opätovne stať vlastníkom nehnuteľností, ktorá bola jeho predmetom. Súd k tejto skutočnosti neprihliadol, pričom ad absurdum ustálil, že advokátovi by vznikol nárok na zaplataenie podielovej odmeny výlučne, ak by bol vo všetkých sporoch identifikovaných v čl. I. ods.1 zmluvy neúspešný, lebo iba v tomto prípade by sa obnovilo vlastnícke právo úpadcu k spornej nehnuteľnosti.

Zmluva je prejavom vôle zmluvných strán, z ktorého musí vyplývať, že zmluvné strany chcú dosiahnuť určitý právny účinok. Musí byť teda zrejmé, k akému cieľu vecne prejavená vôľa zmluvných strán smeruje. Neznamená to však, že musí dôjsť k vyčerpaniu všetkých podrobností a k absolútnej presnosti formulácií použitých na vyjadrenie vôle zmluvných strán. Evidentným úmyslom zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy bolo to, aby sa podielová odmena advokáta za úspešné zastupovanie v tom, ktorom spore určila ako 10 % z hodnoty nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom nepeňažného vkladu a ktorej sa týkalo všetkých päť súdnych sporov. Navrhovateľ úkonmi právnej služby dosiahol zastavenie konania o určenie neplatnosti právneho úkonu vedeného pod sp. zn. 11Cb 157/2000, ktorú skutočnosť úpadca vzal na vedomie a verbálne deklaroval, že v súlade so zmluvou podielovú odmenu riadne uhradí. Navrhovateľ v odvolaní namietal i správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v jeho výroku o trovách konania. K priznaným trovám právneho zastúpenia poukázal na ust. § 8 vyhl. č. 493/1991 Zb. a uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že odporkyňa je správkyňou konkurznej podstaty, ktorej s poukazom na ust. § 8 uvedenej vyhlášky za vedenie sporov neprislúcha právo na odmenu podľa osobitných predpisov, nemožno považovať odporkyňou uplatnené trovy právneho zastúpenia za trovy účelne vynaložené. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zmeniť.

Uznesením č. k. 5 Cbi 61/06-116 z 13.1.2009 uložil Krajský súd v Bratislave navrhovateľovi, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 331,94 €.

Proti uzneseniu sa odvolal navrhovateľ a žiadal jeho zrušenie z dôvodu, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť sporný súdny poplatok napriek tomu, že s účinnosťou od 01. 01. 2006 (zákon č. 621/2005 Z. z., čl. I, bod 9) je podľa § 4 ods.2 písm. r/ zákona č. 71/1992 Zb. navrhovateľ v konaní o určení popretej pohľadávky podľa osobitného predpisu oslobodený. Navrhovateľ si uplatnil svoj nárok incidenčnou žalobou, ktorá bola súdu doručená 09. 05. 2006, teda konanie bolo začaté po nadobudnutí účinnosti citovanej novely ZoSP a samotný nárok bol uplatnený v zmysle § 23 ods.2 zákona č. 328/1991 Zb. Zastáva názor, že súd prvého stupňa nesprávne uložil žalobcovi poplatkovú povinnosť z dôvodu, že vzhľadom na znenie poznámky 3f) ZoSP sa domnieval, že predmetné

oslobodenie od súdnych poplatkov sa vzťahuje výlučne na navrhovateľa v konaní o určení popretej pohľadávky podľa zákona č.7/2005 Z. z., s ktorým záverom sa navrhovateľ nestotožňuje. Totiž povinnosť zaplatiť súdny poplatok musí v konkrétnom prípade nevyhnutne vyplývať priamo z objektívneho práva a byť uložená normatívnym právnym aktom na úrovni zákona. Za daných okolností je poplatková povinnosť navrhovateľa negovaná znením § 4 ods. 2 písm. r/ ZoSP, keďže sa nepochybne jedná o konanie o určení popretej pohľadávky podľa osobitného predpisu (tzv. incidenčný spor). Súd prvého stupňa nesubsumoval daný skutkový stav pod citovanú právnu normu z dôvodu, že odporuje poznámke pod čiarou, ktorým postupom priznal poznámke pod čiarou normatívne účinky a povýšil ju na plnohodnotnú súčasť zákona. Poznámka pod čiarou však nie je normatívnou súčasťou právneho predpisu, ale len legislatívnou pomôckou, ktorá nemôže byť záväzným pravidlom pre výklad právnej normy (vid' nálezy Ústavných súdov SR a ČR a tiež Legislatívne pravidlá vlády SR schválené uznesením vlády SR z 08. apríla 1997 č. 241). Namietal tiež, že ZKR nadobudol účinnosť 01. 01. 2006, súčasne s uvedenou novelizáciou ZoSP. ZKV bol ustanovením § 208 ZKR zrušený, preto nové znenie § 4 ods. písm. r/ ZoSP teda objektívne nemohlo v poznámke 3f odkazovať na zrušený právny predpis, ktorým bol v tom čase ZKV. Odkaz musel byť legislatívne formulovaný v prospech ZKR. Z toho však nie je možné vyvodit', že sporné oslobodenie od súdnych poplatkov sa nevzťahuje na incidenčné spory podľa osobitného predpisu ako takého, ale iba na incidenčné spory podľa zákona č.7/2005 Z. z. Zámerom zákonodarcu a účelom predmetnej novelizácie ZoSP bolo všeobecné a plošné oslobodenie navrhovateľov od súdnych poplatkov v incidenčných sporoch bez ohľadu na to, či sa jedná o incidenčné spory podľa ZKR (citovaného v poznámke 3f) alebo o incidenčné spory podľa ZKV (ktorý ako zrušený predpis v poznámke 3f) ZoSP citovaný byť nemôže), s čím korešponduje aj znenie dôvodovej správy k tejto novele. Keďže súd v napadnutom rozhodnutí zohľadnil kritérium, ktoré zjavne nemá zákonný základ, čím toto rozhodnutie zaťažil vadou, majúcou za následok jeho vecnú nesprávnosť, navrhol preto napadnuté uznesenie zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods.1 a § 214 ods.2 O. s. p. v medziach dôvodov odvolaní a dospel k záveru, že odvolaniam navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Predmetom konania je určenie pravosti pohľadávky navrhovateľa vo výške 45 041,59 € (1 356 923,- Sk), ktorú prihlásil v konkurze vyhlásenom na majetok dlžníka C. spotrebné družstvo P. prihláškou zo dňa 14. 06. 2005 z titulu podielovej odmeny.

Z ustanovení § 21, § 23 a § 24 zák.č.328/1991 Zb., ktorým sa predmetné konanie spravuje, vyplýva, že popierať pravosť, výšku aj poradie všetkých prihlásených pohľadávok môžu konkurzní veritelia, úpadca a správca z hľadiska výšky nároku alebo jeho právneho dôvodu. Konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom, pričom žalobu musia podať proti popierajúcim veriteľom, resp. v prípade nároku popretého správcom voči správcovi v lehote v zmysle výzvy súdu s poučením o tom, že sa inak na tento popretý nárok nevezme zreteľ. Právny dôvod žaloby, poradie pohľadávky a jej výška sú limitované prihláškou pohľadávky.

Právnym základom navrhovateľom v konkurze prihlásenej predmetnej pohľadávky je zmluva o poskytovaní právnej pomoci, ktorú s navrhovateľom uzavrel úpadca dňa 10. 06. 2002, v zmysle ktorej navrhovateľ fakturoval úpadcovi dohodnutú podielovú odmenu za zastupovanie v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11 Cb 157/00, dohodnutom v čl. I bod 1) písm. a/ zmluvy.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobný návrh navrhovateľa na určenie pravosti predmetnej pohľadávky zamietol. Vychádzal zo skutočnosti, že ku dňu vystavenia a prihlásenia pohľadávky neboli splnené podmienky na jej uznanie, keďže navrhovateľ nepreukázal, že jeho úkonmi v rámci poskytovania právnych služieb by prišlo k úkonom, určením ktorých je vlastníctvo k nehnuteľnosti na LV č. X. Správy katastra K., kat. úz. Ť. zapísané na parcele č. X., a teda, že by navrhovateľovi malo vzniknúť právo na priznanie odmeny 10% z ceny nehnuteľnosti, ktorú tiež v konaní nepreukázal.

I keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí so všetkými závermi súdu prvého stupňa, stotožňuje sa s jeho konštatovaním, že pohľadávka navrhovateľa, ktorú prihlásil v predmetnom konkurze nie je opodstatnená, pre ktorý dôvod je rozhodnutie súdu prvého stupňa v súlade s právnym predpisom.

Ako vyplýva z čl. I zmluvy o poskytovaní právnej pomoci, jej predmetom je poskytovanie právnej pomoci advokátom klientovi v konaniach uvedených pod písmenami a) až e).

Za poskytovanie právnej pomoci sa v čl. III zmluvy zmluvné strany dohodli na podielovej odmene vo výške 10 % z hodnoty nehnuteľností, ktoré zostanú vo vlastníctve klienta po právoplatnom ukončení sporov, ktoré sú uvedené v článku I bod 1 zmluvy.

Z uvedených zmluvných ujednaní je zrejmé, že kritériom pre vznik práva na podielovú odmenu sú nehnuteľnosti, ako súčasť predmetu vedených konaní, zastupovanie v ktorých, bolo dojednané v predmete zmluvy.

Nemožno pre prípad jednotlivých nehnuteľností súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa v tom, že právo na podielovú odmenu by navrhovateľovi vzniklo, až po právoplatnom skončení všetkých súdnych konaní, zastupovanie v ktorých bolo dojednané v čl. I zmluvy, čo dôvodne namieta navrhovateľ v odvolaní a čomu napovedá nielen dojednanie o povinnosti zaplatiť podielovú odmenu v čl. III zmluvy, ale tiež samotný predmet jednotlivých súdnych konaní.

Nakoľko sporná nehnuteľnosť, od ktorej navrhovateľ odvodzuje právo na podielovú odmenu, bola predmetom nepeňažného vkladu úpadcu do inej obchodnej spoločnosti, ktorý bol v súdnych konaniach treťou osobou spochybňovaný, možno súhlasiť s odvolateľom, že úmyslom zmluvných strán pri zastupovaní bolo zachovanie platnosti tohto právneho úkonu.

Tento úmysel zmluvných strán neodporuje zmluvnému ujednaniu o podielovej odmene, právo na ktorú, zmluvné strany odvodzujú z nehnuteľností, ktoré zostanú po právoplatnom ukončení sporov vo vlastníctve úpadcu, čo napovedá však i tomu, že uvedenými konaniami bolo v spojení s uvedeným prevodom, spochybňované tiež vlastníctvo úpadcu k uvedenej nehnuteľnosti.

Nakoľko v konaní, ktorého zastupovanie bolo dohodnuté v čl. I písm. a/ zmluvy, od zastupovania v ktorom navrhovateľ odvodzuje svoju pohľadávku, nebolo rozhodnuté meritórne o platnosti napadnutého právneho úkonu (konanie bolo zastavené z dôvodu

litispendencie s konaním podľa čl. I písm. c/ zmluvy, ktoré konanie nebolo skončené), nemožno vyvodiť, že výsledkom uvedeného konania došlo k zachovaniu vlastníctva navrhovateľa k spornej nehnuteľnosti, ako kritéria pre podielovú odmenu.

Po doplnení o tieto dôvody, je záver súdu prvého stupňa o nedôvodnosti pohľadávky navrhovateľa, pre nesplnenie zmluvných podmienok pre vznik práva na podielovú odmenu, pretože vlastníctvo úpadcu k uvedenej nehnuteľnosti i po ukončení navrhovateľom tvrdeného sporu, zostalo sporné.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď návrh navrhovateľa zamietol, ktorého správnosť rozhodnutia navrhovateľ dôvodmi svojho odvolania nespochybnil.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd prvého stupňa rozhodol tiež v súlade s právnym predpisom, keď odporcovi ako účastníkovi v spore úspešnom, priznal náhradu trov konania, pozostávajúcich s trov právneho zastúpenia za zastupovanie advokátom.

Nepochybne správca konkurznej podstaty zo zákona nemá nárok za vedenie sporov na odmenu podľa osobitných predpisov.

Uvedené však nevylučuje, aby sa v konaní dal zastúpiť advokátom, čo je nezadatelným právom každého účastníka konania, teda i správcu konkurznej podstaty, pokiaľ je účastníkom konania.

Skutočnosť, či takto postupuje účelne, teda prípadne na ťarchu konkurznej podstaty, nie je súd oprávnený v predmetnom spore, vyvolanom konkurznom, posudzovať. Takéto právo prislúcha výlučne konkurzným veriteľom a konkurznému súdu.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa preto nepochybil, keď odporcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Napadnutým uznesením zaviazal súd prvého stupňa navrhovateľa k poplatkovej povinnosti za odvolanie podané proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa v sume 300 €.

Odvolateľ namieta, že mu poplatková povinnosť podaním odvolania proti rozsudku nevznikla, pretože od tejto je oslobodený podľa § 4 ods. 2 písm. r/ zák. č.71/1992 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto tvrdením odvolateľa nestotožňuje.

Ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch, na ktoré odvolateľ poukazuje, upravuje totiž osobné oslobodenie pre účastníkov, ktorí sú navrhovateľmi konaní o určenie popretej pohľadávky podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z. z.

Takýto úmysel zákonodarcu nemožno vyvodit' totiž iba z poznámky pod čiarou, ktorej záväznosť odvolateľ namieta, ale priamo zo zákona, ktorý rozlišuje medzi konaniami podľa zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a zák. č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii, čomu napovedá nielen zákonná úprava oslobodení navrhovateľov v konaniach o vylúčení majetku zo súpisu majetku podstaty a tiež zo súpisu podstaty jednotlivu podľa uvedených zákonov, ale samotné znenie zákona, definovaním predmetu konania ktoré pod písm. r/ zodpovedá zákonnému zneniu uvedenému v § 32 zák. č. 7/2005 Z. z.

Takýto výklad je i v súlade s dôvodovou správou k zák. č. 621/2005 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon o súdnych poplatkoch, podľa ktorej sa mechanizmus oslobodenia od poplatkovej povinnosti prijatý k zákonu o konkurze a reštrukturalizácii, navrhol v záujme právnej istoty tiež pre konania o vylúčení majetku zo súpisu podstaty podľa zák. č. 328/1991 Zb., z dôvodov správou bližšie konkretizovaných.

Súd prvého stupňa rozhodol o poplatkovej povinnosti navrhovateľa so zreteľom na uvedené v súlade s právnym predpisom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu v odvolacom konaní úspešnému odporcovi nepriznal, nakoľko mu žiadne účelne vynaložené trovy odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 07. mája 2009

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: L. B.